

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, narozený dne X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X
X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2024 č. j. CPR-47487-5/ČJ-2024-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 14. 10. 2024 č. j. CPR-47487-5/ČJ-2024-930310-V238 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnuto tak, že odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 22. 8. 2024 č. j. KRPA-266894-13/ČJ-2024-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 7 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování žalobce, a to v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že použité skutkové podstaty byly nezákonně kumulovány, pokud byla uložena délka správního vyhoštění sedm let, nemohlo být postupováno podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podle něj lze uložit správní vyhoštění maximálně na 5 let. Pokud totiž žalovaný podřadil jednání žalobce pod nejzávažnější kategorii § 119 odst. 1 písm. a), které umožňuje uložení správního vyhoštění až na deset let, vylučuje to použití ustanovení s nižší sazbou délky správního vyhoštění. Pokud by správní orgány skutečně mohly správní vyhoštění uložit i podle ustanovení s nižší sazbou, mohly mezi ně zahrnout i ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, tj. pobyt bez oprávnění k pobytu, což však neučinily. Správní rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná, neboť dle výrokové části bylo rozhodnuto podle právních ustanovení, která nemohla být ve věci použita.
4. Dále namítal, že nejsou splněny podmínky hrozby závažného narušení veřejného pořádku dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na aktuální judikaturu, kdy se musí jednat o skutečné, aktuální a dostatečně závažné narušení některého ze základních zájmů společnosti (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010-151). Je tedy zjevné, že nelze vycházet pouze ze spáchané trestné činnosti, ale je třeba ji důkladně analyzovat, zda naplňuje aktuální, skutečné a dostatečné ohrožení, navíc se dle Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) nemůže jednat o všechny trestné činy, ale pouze o trestné činy mimořádné závažnosti (k tomu viz rozsudek ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68). Je přitom zjevné, že žalobce se již delší dobu žádného trestného činu nedopustil, poslední trestní příkaz se váže pouze k nerespektování správního vyhoštění, což je však z hlediska společenské škodlivosti jednání zcela banální, zvláště s ohledem na rodinné vazby žalobce na území ČR (délka pobytu, rodinné vazby). Taková trestná činnost přitom nemůže být důvodem pro naplnění závažného narušení veřejného pořádku.
5. Žalovaný žalobce chybně nepovažoval za rodinného příslušníka občana EU, žalobce je rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy rodič občana EU mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, pojem skutečné péče je třeba vykládat eurokonformně a v souladu s mezinárodní závazky. Napadené rozhodnutí je i nepřiměřené, neboť jím dojde k odloučení žalobce od jeho dětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V případě žalobce sice nelze hovořit o celodenní péči o jeho dcery, avšak žalobce je s nimi v pravidelném osobním kontaktu, žalovaný pochybil, pokud to nijak nezohlednil, nezabýval se ani tím, že tento kontakt může být do konce života zamezen, nelze souhlasit s tím, že se pouze zkomplikuje, takový závěr je nepřezkoumatelný. Žalovaný ani nezohlednil názor dětí žalobce, ačkoli měly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, žalobce je jejich biologickým otcem a jeho vycestováním a přerušením osobního kontaktu budou jejich práva dotčena. Děti žalobce měly mít možnost se v řízení vyjádřit a být považovány za dotčené osoby. Správní orgány neuvedly, zda bude možné se opět osobně shledat a kontakt s dětmi udržovat. Žalobce uvádí,

že to nebude možné, neboť v důsledku vycestování nebude možné žádat o žádné oprávnění k pobytu, žalobce má trestní minulost a legální migrace z některých afrických států je navíc zakvótovaná. Podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je pro občany X možné ročně podat pouze 8 žádostí o zaměstnaneckou kartu, žalobce nikdy nesplní ani podmínku trestní záchovalosti. Správní orgány se tak nezabývaly podstatou narušení vztahu a tím i důsledkem, kterým bude narušeno právo na rodinný život dle čl. 8 EÚLP žalobce i jeho dcer.

6. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k námitce ohledně nemožnosti souběhu jednotlivých protiprávních jednání uvedl, že postrádá reálného základu i právního podkladu. I když je konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců založena na různé závažnosti porušení právních předpisů, neznamená to, že v případě aplikace skutkové podstaty za závažnější jednání by bylo méně závažné protiprávní jednání konzumováno. V případě žalobce naznačená konzumpce nenastala, není pochyb o tom, že k naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 obsahově postačovaly již skutky (trestné činy), kterých se žalobce dopouštěl téměř nepřetržitě od roku 2004 při svém pobytu v ČR, v součtu byl odsouzen téměř na 15 let, poslední odsouzení bylo dne 21. 8. 2024 trestním příkazem. Žalobce dále spáchal přestupek dle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, což dokreslovalo požadavek aktuálnosti hrozby, že by mohl závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Je nepochopitelné, že správní orgán I. stupně nevedl řízení též pro ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tedy pro neoprávněný pobyt, to však nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, naopak by toto rozhodnutí mohlo být ještě přísnější. Nenastaly žádné okolnosti vylučující možnost hodnocení protiprávních jednání žalobce ve „vícečinném souběhu“ skutků, z čehož plyne, že přísnost přijatého opatření se mohla řídit přísností definovanou pro skutkovou podstatu nejzávažnější. Tomu ostatně odpovídá judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, která nevytkla kombinování skutkových podstat napříč ustanovením § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Použitá ustanovení tedy v daném případě mohla být použita a nejedná se o nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
8. K námitce nenaplnění pojmu důvodného nebezpečí z možného závažného narušení veřejného pořádku odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, kdy z výčtu protiprávních jednání žalobce je zcela zřejmé, že u žalobce prostředky trestního práva nikdy nebylo dosaženo nápravy jeho chování. Lze sice připustit, že samotné odsouzení pro trestný čin ještě daný pojem nenaplnuje, u žalobce však nejde o jedno odsouzení

nebo ojedinělý exces, žalobce byl totiž odsouzen celkem dvanáctkrát, patnáct let strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, o existenci požadované závažnosti tak zde není pochyb.

9. K námitce rodinného příslušníka občana EU a zásahu do soukromého a rodinného života odkázal na napadené rozhodnutí, kde vypořádal vše nezbytné. K účastenství jiných osob uvedl, že zákon o pobytu cizinců je ve vztahu ke správnímu řádu v poměru speciality a z § 168 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v řízení vedeném z moci úřední je účastníkem pouze ten, komu se odnímá právo nebo se stanoví povinnost, ust. § 27 odst. 2 správního řádu tak na daný případ nedopadá.
10. Ve vztahu k odkazu na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. uvedl, že tato regulace počtu žádostí se týká pouze v něm uvedených druhů výdělečných pobytů a nezahrnuje pobyty do 90 dnů ani pobyty za účelem jiným. V případě žalobce na určitou dobu budou dostupné nejspíše pouze pobyty podle § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to právě za účelem eliminace nepříznivých důsledků rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život. O dlouhodobější návrat bude žalobce moci usilovat až poté, co jeho odsouzení bude zahazeno a uplyne uložená doba správního vyhoštění, nicméně dcery žalobce jsou již dospělé, a tedy pokud budou stát o vzájemný kontakt, mohou za otcem přicestovat do země původu či jiného třetího státu, kde nemá uložen zákaz vstupu. Setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách zde nedošlo, žalobní body nejsou opodstatněné.
11. Žalovaný za daných okolností navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
17. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
20. K prvnímu žalobnímu bodu, kde žalobce namítal nezákonnou kumulaci skutkových podstat dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo prvostupňovým rozhodnutím uloženo správní vyhoštění podle a) § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, z důvodu spáchané trestné činnosti po dobu jeho pobytu na území ČR, jedná se celkem o jedenáct pravomocných odsouzení žalobce, která jsou přesně identifikována, žalobci byl rovněž dne 21. 8. 2024 Obvodním soudem pro Prahu 5 vydán trestní příkaz (č.j. 38T 78/2024-48), kterým byl odsouzen k trestu vyhoštění 30 měsíců, b) § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, z důvodu pobytu na území ČR bez platného cestovního dokladu, c) § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, kdy žalobci bylo dne 25. 8. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dva roky, které nabylo právní moci dne 21. 9. 2018, žalobce byl zařazen v IS ENO, byl ve výkonu trestu až do 3. 2. 2019, následně měl vycestovat, avšak nevycestoval, a pobýval po celou dobu na území ČR, a svým neoprávněným pobytem opakovaně porušuje právní předpis. Dle opisu z evidence rejstříku trestů byl žalobce celkem 11x v letech 2004 – 2020 pravomocně odsouzen za trestnou činnost, a to opakovaně i k několikaletým nepodmíněným trestům odnětí svobody. Z trestního příkazu č.j. 38 T 78/2024-48 ze dne 21. 8. 2024 vyplývá, že žalobce byl odsouzen k trestu vyhoštění na dobu 30 měsíců za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, neboť mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že se bez povolení a vážného důvodu zdržoval v místě, na které se vztahuje zákaz pobytu (tj. území hlavního města Prahy). Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

21. V daném případě tak bylo ve správním řízení prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu hned tří různých důvodů pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž jde o jednání zcela různé povahy, nikoli o případy obdobného jednání, které by se lišilo pouze stupněm svojí závažnosti. Ostatně, takto ani není ustanovení § 119 odst. 1 písm. a), b) a c) konstruováno, jednotlivé důvody uvedené v jednotlivých bodech jsou typově odlišné (např. překročení státní hranice mimo hraniční přechod, zaměstnání na území bez platného oprávnění k pobytu nebo bez povolení k zaměstnání či prokázání se padělaným cestovním dokladem, atd.) Nelze tak vůbec uvažovat, že by mohla nastat situace, kdy by závažnější jednání mohlo konzumovat méně závažnou formu obdobného jednání. Zejména však uvedené ustanovení § 119 odst. 1, ani jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců či jiných obecných právních předpisů neobsahují žádná pravidla, která by vylučovala v jediném případě správního vyhoštění aplikaci více skutkových podstat dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ani pro případ, kdy by se jednalo o skutkové podstaty různých odstavců tohoto ustanovení (tedy např. 1 a 3, či 2 a 3, apod.) Jinými slovy, naplnil-li žalobce podmínky uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a), nevylučuje žádné zákonné ustanovení aplikaci rovněž ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pokud jeho podmínky byly rovněž naplněny. Žalobce pak neuvedl žádnou přesvědčivou argumentaci, kterou by tyto závěry zpochybnil. Žalovaný uložil správní vyhoštění v délce sedmi let, což mu umožňovalo použití § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, to však samo o sobě nijak nevylučuje, že žalobci mohlo být dané správní vyhoštění uloženo též pro naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 9. Soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024 č.j. 3 Azs 170/2023-30, kde byly v případě správního vyhoštění použity rovněž různé skutkové podstaty různých odstavců § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž Nejvyšší správní soud v tom nepřezkoumatelnost neshledal. Pro úplnost též soud poukazuje na to, že žalobce v odvolacím řízení takovou námitku nevzněl, žalovaný se tak s ní nemohl vypořádat.
22. Je třeba připustit, že správní orgán I. stupně v případě žalobce neuložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, to však nelze použít jako argument k tomu, že by to zákon neumožňoval. Správní orgán stejně tak jako použil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 9, mohl vedle toho použít též bod 4, a pokud takto nepostupoval, bylo to ve prospěch žalobce a není to důvodem nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně definoval, v čem spatřuje naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 9 zákona o pobytu cizinců, což je podloženo obsahem správního spisu, přičemž takovému postupu žalovaného nic nebránilo. První žalobní námitka tak není důvodná.
23. Ke druhému žalobnímu bodu soud konstatuje, že pokud jde o výklad pojmu „*narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“ v kontextu ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců učiněný v usnesení NSS č. j. 3 As 4/2010–151, je třeba zdůraznit, že žalobce není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie (k tomu viz níže), a proto se na něj nevztahuje směrnice 2004/38/ES. Výklad pojmu „*veřejný pořádek*“ předestřený v uvedeném usnesení rozšířeného senátu NSS se však standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2012, č. j. 5 As 70/2010–109, či ze dne 7. 11. 2019, č. j. 1 Azs 338/2019–45).

24. Právní úprava správního vyhoštění v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Také tato směrnice na několika místech obsahuje pojem „veřejný pořádek“, respektive „hrozba pro veřejný pořádek“ (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). NSS vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie, který opakovaně judikoval, že tento pojem předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne 2. 7. 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43). V judikatuře NSS bylo též dovozeno, že pro cizince, kteří nejsou rodinnými příslušníky občana EU, je úprava správního vyhoštění přísnější, neboť postačuje možnost narušení veřejného pořádku (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27), přihlížet je možno i k odsouzením již zahlazeným (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 Azs 158/2016 - 35, a další tam odkazovanou judikaturu) a pro naplnění pojmu „narušení veřejného pořádku“ nemusí závažnost jednání cizince naplňovat skutkovou podstatu trestného činu (viz např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, kterým byl překonán žalobcem namítaný rozsudek NSS č.j. 5 As 51/2009-68, či rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 - 30).
25. V rozsudku č. j. 6 Azs 333/2020 - 30 Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že „účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který by mohl narušit veřejný pořádek – nikoli cizince, který veřejný pořádek narušil [jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020 - 42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].“
26. V daném případě správní orgán I. v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně podrobně popsal rozsáhlou trestnou činnost žalobce, a to na podkladě opisu z evidence rejstříku trestů a trestního příkazu ze dne 21. 8. 2024, kdy popsal celkem jedenáct předchozích odsouzení žalobce v letech 2004 až 2020, žalobce se opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a to krádeží, úmyslného ublížení na zdraví, padělání a pozměňování peněz, podvodu, padělání a pozměňování veřejné listiny, podplácení, vyhrožování s cílem působit na úřední osobu, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, výtržnictví, naposledy byl dne 21. 8. 2024 odsouzen trestním příkazem pro maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, žalobce byl opakovaně odsouzen k nepodmíněným trestům odnětí svobody, kdy ve výkonu trestu strávil přes 15 let, přičemž ani to nevedlo k jeho nápravě a neustále se opakovaně výše uvedené trestné činnosti dopouštěl. Z toho plyne, že žalobce se nedopustil pouze ojedinělého vybočení z řádného způsobu života, nýbrž opakovaného dlouhodobého vědomého porušování právních předpisů. Jeho jednání je dle názoru soudu nutné kvalifikovat jako skutečné,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti. To vše svědčí o tom, že v případě žalobce zde existuje nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť jeho chování neskýtá dostatečné záruky, že by na území České republiky vedl spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.

27. Lze připomenout, že v minulosti shledal Nejvyšší správní soud důvod pro uložení správního vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek např. v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně získaným cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše uvedenu rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin, řídil auto pod jeho vlivem a spáchal trestnou činnost (rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016 - 27).
28. K námitce žalobce, dle které je rodinným příslušníkem občana EU svých dcer podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se se svými dcerami osobně stýká, soud konstatuje, že pojem skutečné péče o občana EU mladšího 21 let nelze redukovat na pouhý občasný osobní styk. Žalobce při svém výsledku dne 21. 8. 2024 vypověděl, že je rozvedený, má dvě dospělé dcery (nar. X a X – pozn. soudu), obě žijí s bývalou manželkou, nikoli se žalobcem, žalobce se s nimi navštěvuje asi jednou měsíčně, žalobce jim nedává žádné peníze, finančně na něm nejsou nijak závislé, žalobce je pouze vídá, žalobce nemá žádnou osobu v péči ani není osoba, vůči které by bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené.
29. Dle judikatury by zmíněný pojem skutečné péče měl zahrnovat zejména péči o zdraví dítěte, o jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, ochranu dítěte, udržování osobního styku s dítětem, zajišťování jeho výchovy a vzdělání, atd., což zdejší soud vyložil např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2024 č.j. 10 A 19/2023-36, kde dovodil, že kontakt 2x do měsíce nadto v práci otce, byť v rámci návštěv restaurace cizinec matce i synovi (ve věku 3 let) poskytoval jídlo, nenaplnuje skutečnou péči rodiče o dítě, neboť za tak krátkou dobu nenaplnuje rozsah péče definované občanským zákoníkem a judikaturou správních soudů. K tomu srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2022, č. j. 77 A 140/2020-62, dle kterého o naplnění podmínky „skutečné péče“ lze uvažovat pouze tehdy, kdy by taková péče byla determinována určitou mírou závislosti dítěte na rodiči, a dále též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019 č. j. 6 Azs 149/2019-42 či ze dne 5. 9. 2019, č. j. 4 Azs 238/2019-33. V posuzovaném případě jsou dospělé dcery na žalobci zcela nezávislé, žalobce jim neposkytuje finance, ani žádnou jinou konkrétní rodičovskou péči, pouze se s nimi občas vídá, což však podmínku skutečné péče nenaplnuje. Žalovaný tedy v tomto směru nijak nepochybil.
30. Pokud jde o namítané opomenutí dcer žalobce jako účastníků správního řízení, poukazuje soud na ustanovení § 168 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 7. 2023, dle kterého v řízení vedeném podle tohoto zákona z moci úřední je účastníkem řízení pouze ten, komu se odnímá právo nebo stanoví povinnost. Aplikaci § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pak vylučuje § 1 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 168 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců. Subsidiární užití § 27 odst. 2 správního řádu tedy nebylo možné, neboť účastenství v řízení vedeném z moci úřední podle zákona o pobytu cizinců je regulováno komplexně v uvedeném ustanovení zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud dcery žalobce v řízení nepovažovaly za účastníky řízení, neboť to zákon o pobytu cizinců vylučuje. Žalobce pak ani tuto

námítku v odvolání nevznese, tedy se s ní žalovaný nemohl vypořádat. Navíc, podle ustálené judikatury žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, nemůže se dovolávat porušení práv někoho jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS či rozsudek ze dne 8. 3. 2023, č. j. 10 Azs 12/2023-67).

31. Soud pro úplnost uvádí, že neobesílal jako případné osoby zúčastněné na řízení dcery žalobce (X, nar. X, a X, nar. X), neboť soud neshledal přímé dotčení jejich práva na soukromý a rodinný život, neshledal, že by takové dotčení na jejich právech bylo s ohledem na obsah žalobních námitek a obsah správního spisu dostatečně zjevné. Žalobce je jako osoby zúčastněné na řízení neoznačil, ze spisu plyne, že dcery jsou již dospělé, žalobce s nimi nežije, finančně je nijak nepodporuje, jejich vzájemný vztah ani nijak nepopisoval, pouze sdělil, že s dcerami se občas vídá, ani k tomu však neuvedl žádné podrobnosti. K tomu soud poznamenává, že žalobce strávil převážnou část života svých dcer ve výkonu trestu odnětí svobody (tj. přes 15 let). S ohledem na to neshledal soud, že by ohledně dcer žalobce bylo přímé dotčení na jejich právech dostatečně zjevné.
32. Co se týče přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 32, upozorňuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. r, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému.“*
33. Ve správním řízení bylo při výslechu žalobce dne 21. 8. 2024 zjištěno, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2000, je rozvedený, v České republice žije i jeho dvě již dospělé dcery, které nejsou na něm závislé, s dcerami se pouze vídá tak jednou měsíčně, peníze jim nedává, žije zde i bývalá manželka, která na něm není závislá, jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vazby v ČR nemá, žalobce bydlí s kamarádem, pracuje brigádně, nemá v ČR nemovitost, ani jiný majetek, má dluhy vůči soudům, je zdravý, nemá zdravotní pojištění. V domovské zemi byl naposledy v roce 2000, mají tam rodinný majetek, nic mu tam nehrozí, je to pro něj bezpečná země. To vše zvážil správní orgán I. stupně, když neshledal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zároveň poukázal na to, že žalobce páchal na území trestnou činnost, chce vycestovat a nic ho tu nedrží. Neshledal takový stupeň integrace, který by bránil vycestování žalobce, zájem státu na ochraně veřejného pořádku zde převáží nad zájmem na ochraně soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný tyto závěry aproboval, doplnil, že žalobce sice na území pobýval 24 let, nešlo však o pobyt bezproblémový, žalobce značnou část strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, a tedy i jeho dcery žily většinu života v odloučení od otce, a to výlučně z důvodu jeho trestné činnosti. Tedy, z hlediska dcer se v důsledku správního vyhoštění žalobce v jejich životě příliš mnoho nezmění, můžou udržovat kontakt pomocí prostředků komunikace na dálku. Žalobce mimo kontaktů s krajany v ČR nemá významné kulturní ani společenské vazby, oproti tomu ve vlasti má rodinný majetek.

34. Soud se s výše uvedeným hodnocením ztotožňuje, správní orgány při posouzení přiměřenosti zvážily všechna nezbytná kritéria a své závěry dostatečně a přezkoumatelně odůvodnily. S ohledem na charakter vzájemného vztahu žalobce k jeho dcerám, kdy většinu jejich života strávil žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a nyní se dle svého tvrzení s nimi občasné vidá, není přijaté opatření nepřiměřené. Dcery žalobce jsou dospělé, na žalobci zcela nezávislé, není vyloučeno, aby udržovali svůj vzájemný kontakt na dálku, jak uvedl žalovaný, popř. aby se setkávali též osobně buď v žalobcově domovské zemi nebo v jiném státě, kde bude oprávněn pobývat. Žalobce se dlouhodobě a opakovaně dopouštěl na území ČR trestné činnosti a porušování zákona o pobytu cizinců, nastalá situace je tak pouze důsledkem jeho vlastního protiprávního jednání. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se pak týká pouze některých typů pobytových oprávnění (zaměstnanecká karta, vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování), dané omezení ani nezahrnuje pobyty do 90 dnů či pobyty za jiným účelem. Budoucí pobyt žalobce ani přes výše uvedené není zcela vyloučen, kdy žalobci může být umožněn vstup na základě ust. § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nelze tedy souhlasit s tím, že by jeho přicestování do České republiky bylo zcela vyloučeno. Ani tyto námitky tudíž nejsou důvodné.
35. Proti délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, pak žalobce v žalobě žádné námitky nevznášel, proto se soud touto problematikou nezabýval.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. prosince 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně